

မြုလောင်

အချစ်ဖန်ဆင်းရှင်



အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

"နံ့သာ"

"ဗျာ"

"လာပြန်ပြီလား ဒီဗျာ ... အဲဒီဗျာတွေ ကျွန်တော်တွေကို ပြင်ပါလို့ ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ"

နံ့သာက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် လက်ကလေး ပိုက်ကာ ဖခင်ရှေ့၌ ရ ပ်လိုက်သည် ။

"ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေ နံ့သာ"

"အရေအတွက် တိတိကျကျကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပြောပေါင်း များ နေပြီဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အဲ ... သာ သာသိပါတယ် ဖေဖေ"

"ဟင်း"

ဦးခင်လှိုင် ဒေါသမုန်တိုင်းက တစ်ခဏအတွင်း ငြိမ်သက်သွားသည် ။ ဖူးနေအောင် ချောမွတ် နေသော နံ့သာ၏ မျက်နှာလေးက နံ့သာ ခြယ် မှုန်းမှုမရှိဘဲ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်နေသည် ။ ထိုမျှမက အပြစ် ကင်းစင်သော

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနက်နက်က တကယ့်ကို အပြစ်ဟူသမျှ မြူမှုန်မျှလောက်ပင် မကျူးလွန် သည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ဖျားကလေးမှ စကားများ သည် ဘယ်သောအခါမှ မုသားမဆို။ မေးသမျှကို အမှန်အတိုင်းဖြေတတ်သည်။ ။

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ နံ့သာ ဘာကိုလုပ်ခဲ့သလဲ"

နံ့သာကလည်း ပါးသည် မှ လုပ်လုပ် လုပ်လုပ်နှင့် ဖြစ်၏။ ဖခင်လေသံ ပျော့သွားခြင်းကို ရိပ်မိ သည်။ ။

"သာသာ မှားယွင်းတဲ့ အပြစ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပါတယ်"

နံ့သာ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်၌ ကျောင်းသူအသစ်နော်အယ်ဖော့ကို စာလိုက်ပေးမိသည်။ ။ နံ့သာတို့ မိန်းကလေးကျောင်းတွင် ရှိရှိသမျှသော အချောအလှ ကျောင်းသူအသစ်ရောက်လာသော ကျောင်းသူဟူသမျှ နံ့သာနှင့် မရင်းနှီးသူမရှိစေရ။ နံ့သာကို အားကိုးစေရမည်။ ချစ်ခင်စေရမည်။ နံ့သာ သည် အချောအလှ ဟူသမျှတို့ ၏ သူရဲကောင်းဖြစ်စေရမည်။ ထိုခံယူချက်ဖြင့် ညနေက ကျောင်းသို့ ပြောင်းလာသည် မှာ နှစ်ရက်မျှသာ ရှိသေးသော နော်အယ်ဖော့ကို မိတ်ဖွဲ့စာပေးမိသည်။ ။ ဒါကို အပြစ်ဟု ဆရာမများကလည်း ယူဆသည်။ ။ ယခင်ကလည်း ယူဆသည် ဆိုတော့ နံ့သာကလည်း အပြစ်ရှိသူအဖြစ် မျက်နှာကလေး ဆီးရွက်လောက် လုပ်ဖြစ်လိုက်ရသည်။ ။

"မှားမှန်းသိတဲ့ အပြစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကျူးလွန်ချက်ရတာလဲ သမီး"

နံ့သာရင်ထဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ လာပြန်ပြီ ... သမီး။ အဲသည် သမီးကို နံ့သာ အင်မတန် မုန်းသည်။ ။ အဲသည် သမီးကြောင့် နံ့သာဘဝ၌ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရသည်။ ။ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ယောက်ျား ဖြစ်ရပါလို့

၏ ဆုတောင်းရသည် က အမော။ ယခုဘဝတောင် ပြောင်းလဲလို့ ရလျှင် ပြောင်းလွှဲပစ်ချင် သည် ။

"ဖေဖေ မေးနေတယ်လေ သမီး"

"ဟို ... ဟို ... နော်အယ်ဖောက ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ချစ်စရာကောင်း လို့ ကျွန် ... အဲ ... သာသာ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ ... သမီးမှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေပဲရှိနေတော့ ဘောင်ကျဉ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတွေပါရအောင် မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက် ကျောင်းတက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ သမီးကို ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး တွဲလျက်ရှိတဲ့ ကျောင်းကို ပြောင်းရမယ်"

"ဟုတ်"

နံ့သာ၌ ခံစားချက် သိပ်မရှိ၊ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းနံ့သာ၌ ရှိနေသည် ပဲ။ ကျောင်းအသစ်၌ အချောအလှ အသစ်ကလေးများ နှင့် တွေ့ရဦးမည်။ အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းကလေးများကို နံ့သာ အမြဲမက်မောတတ်သည် ကို ဖေဖေ သတိပြုမိဟန်မတူ။

သို့သော် ဖခင် မရိပ်မိစေရန် မျက်နှာငယ်လေးကို ပို၍ သေးသွားစေရန် ရှုံ့ထားလိုက်သည် ။

"ကိုရယ် ... ဒီတစ်နှစ်တော့ ရှိပါစေတော့လား၊ ကိုးတန်းပဲရောက်နေပြီ၊ နောက်နှစ်ဆယ်တန်း ရောက်တော့လည်း နှစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျောင်းတက်မှာ ဆိုတော့ အလကား ပိုက်ဆံကုန်တယ်။ ကျောင်းအပ်ရတဲ့ ကိစ္စများ လွယ်တယ်ထင်လို့ ၊ ကြားပွဲစားတွေက ဘယ်လောက်ရိတ်ဦးမယ် မသိဘူး"

"အို ... သူသူက ဘာသိလို့ လဲ၊ ဒီအတိုင်းထားရင် သူသူ့သမီး ကိုးတန်းတောင်အောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုမှ သုံးလပဲရှိသေးတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကို ရအောင်အပ်မယ်"

မိခင်နှင့်ဖခင်၏ စကားစစ်အေးပွဲအကြားမှ မိမိနှင့်မဆိုင်သလို နံ့သာ အသာလစ်ထွက်ခဲ့သည် ။

အစ်ကိုတွေနားသွားကပ်ဦးမည်ဟု အားထားပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည် ။ ကိုကြီးကျော်ဇော နှင့်ကိုထွေးသတိုးက အခန်းထဲ၌ အမြဲမရှိ။

ကိုကြီးက ဆမလက်မှတ်ရပြီး ပို့စ်စတင် စောင့်နေသည် ။ ကိုထွေးသတိုးက စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်နေသည် ။

ကိုလတ် စည်သူနှင့် ကိုငယ် သီဟကတော့ အားလျှင် စာအုပ်နှင့် မျက်နှာမခွာကြ။ ကျောင်းသား များ ဤမျှစာကျက်ရသည် ဆိုလျှင် နံ့သာ ဘယ်သောအခါမှ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

"အဲဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

" လာပြီ ငရှုပ်လေး၊ ဘာလုပ်ဦးမလို့ လဲ"

ကိုငယ်သီဟက စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး နံ့သာအား မော့ကြည့်သည် ။

"ပျင်းလို့ ပေါ့ဗျာ ... တင်းနစ်ကစာရအောင်လား"

"ဟာ ... မအားဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျူတိုရီယယ်အတွက် စာကျက်ရဦးမယ်"

နံ့သာက ရှုံ့တွကာ ...

"စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော် ... လူ့လောကကြီးမှ လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်လိုက်တာ၊ တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီရှိတဲ့ အထဲက

နာရီနှစ်ဆယ်လောက်ကို ကျောင်းစာအတွက် အချိန်ပေးရမယ် ဆိုရင် နံ့သာ လူမလုပ်တော့ဘူး"

"အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်၊ လူမလုပ်ဘဲ ခွေးလုပ်နေ၊ သွား ... သွား ... ကျက်ထားတဲ့ စာတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် သာသာရာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စာကျက်စမ်းပါရစေ ... ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ မြန်မြန်ကြွပါ၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ကစားမယ်နော်"

"သနားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဦးနှောက်ထဲမှာ စာပဲရှိတာကို ကျွန်တော် သနားတယ်၊ ကယ်တင်လို့ မရတော့လည်း ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပေါ့လေ၊ မြန်မြန်ဂိုးမှာ ပါ စိတ်ချ၊ ခါးတောင်နည်းနည်း ကုန်းချင် သလိုလို မျက်စိပဲ မှန်ချင်သလိုလိုနဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ နားကြာကြာမနေရဲပါဘူး၊ ဓာတ်ကူး ကုန်မှာ စိုးလို့ "

နံ့သာက စကားဖြင့် အနိုင်ယူပြီးမှ အစ်ကိုနှစ်ဦးထံမှ နောက်ထပ် စကားသံမထွက်ခင် ပြေးထွက် ခဲ့သည် ။

နံ့သာ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက သားချည်းပဲ လေးယောက်ဆက်တိုက် မွေးလာသောအခါ လိုချင်လိုက်သည့် သမီးလေး။ အစ်ကိုတွေကလည်း လိုချင် လိုက်သည့် ညီမလေး။

နံ့သာဟူသော သမီးလေး မွေးလာပါပြီ။ ချစ်သည် သာ ဆိုကြသည် ၊ ဘယ်သူမှ အနားအကပ် မခံကြ။ လေးဖက်သွားစ အရွယ်ကတည်းက သားလေးယောက်စလုံးထက် သာလွန်အောင်ဆော့သည် ။ ရှုပ်သည် တဲ့ ၊ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုတွေက နံ့သာကို အမည်ပင် မခေါ်ကြ။ ငရှုပ်လေးတဲ့

ဒင်ဒင် ... ဒေါင်ဒေါင် ... ဒင်ဒင် ... ပျင်းရိစွာဖြင့် ဂစ်တာကြီးကို ဆွဲ
ယူပြီး ခတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ကြာကြာတော့ တီးရလိမ့်မည် မဟုတ်။

စာကျက်မရဘူးဟု ဆိုကာ ကန့်ကွက်ကြလိမ့်ဦးမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ရသည့်အချိန်ကလေး၌ တီးခတ်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

လောကကြီးက နံ့သာအတွက် နေစရာမရှိအောင် ကျဉ်းမြောင်းလွန်း
လှချေသည် တကား။

"ဟေး ... ငရှပ်လေး၊ ဒီမှာ စာကျက်လို့ မရဘူးကွ"

ထင်သည့်အတိုင်း ကိုငယ်သီဟ ထွက် လာပြီး အော်လေသည်။ ။

မကြားချင်ဟန်ဆောင်၍ ရသရွေ့ ဆောင်လိုက်သည် ။ စာကြမ်းပိုး
တွေကို အစ်ကိုတော်ရတာ လူဖြစ်ရှုံးလိုက်တာ။

* * *

အခန်း(၂)

ကျောင်းပြောင်းရသည် ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။ ဝတ်မှုနှင့် ဝေးရသည် က ပြဿနာပင်။

ဘာပဲပြောပြော ဝတ်မှုအားမည့်အချိန်ကို ချောင်း၍ ဝတ်မှုတို့ အိမ်သို့ ကူးလိုက်ရုံသာဖြစ်သည် ။

ဝတ်မှုတို့ အိမ်သို့သွားလျှင် သူ့ကြီးတော် အပျိုကြီးနှင့်က အမြဲပြဿနာဖြစ်ရသည် ။ မိမိအား ‘ကရှာမ’ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ခေါ်သည် ။ မိမိကလည်း သည်းမခံတတ်တော့ ထိပ်တိုက်တိုးမိတိုင်း ပြဿနာတက်ရသည် ။ နို့သာကတော့ သိပ်ဂရုစိုက်မနေ။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ဝတ်မှုကိုတော့ နို့သာ သိပ်ချစ်သည် ။ ဝတ်မှုကလည်း ပန်းဝတ်မှုန်ကလေးလိုပင် အင်မတန် နုနယ်လှပလွန်း၍ ချစ်စရာကောင်း လှသည် ။

ဝတ်မှုပါးမို့မို့ ဖောင်းဖောင်းလေးပေါ်၌ စွဲမြဲစွာရှိနေတတ်သော သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးကို နို့သာ အသည်းယားသဖြင့် အမြဲနမ်းရှုပ်တတ်သည် မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်သည် ။

ခု သုံးရက်လောက်ပြီဖြစ်၍ ဝတ်မှုကို လွမ်းလာသည် ။ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

"ဘယ်ကို ဆက်ပြန်ပြီလဲ"

မေမေက သိုးမွေးထိုးနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

"ဝတ်မှုဆီ"

"ကဲကို ကဲတယ်၊ ဟိုက သူ့ဆီကို ဆက်ရတယ်လို့ ကို မရှိဘူး"

"ထင်လို့ ပါ"

နံ့သာကို ဖေဖေ မျက်စောင်းထိုးပေလိမ့်မည်။

"ဟဲလို ... ဝတ်မှုရှိသလား"

"....."

"သာသာပါ"

"....."

"ရှိရင်ပြီးရော၊ မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့မယ်"

"ချလောက်"

ဖုန်းခွက်ကိုချပြီး ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဖုန်းကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး"

တယ်လီဖုန်းခွက် အံဝင်ခွင်ကျ မချခဲ့ပြန်ဘူးထင်သည် ။ မေမေက လှမ်းအော်သည် ။ သို့သော် နံ့သာက မကြားဟန်ပြု၍ လေချွန်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ ဖေဖေနှင့် ဝင်တိုးမိမလို ဖြစ်သွားသေးသည် ။

"ကန်တော့ ... ကန်တော့ ဖေဖေ"

"ပျာယီးပျာယာနဲ့ ... ဘယ်လဲ"

"ဟိုဘက်ခြံက အပျိုဖြန်းဆီ"

"ဟဲ့ ... အဖေကိုများ သူငယ်ချင်းကျနေတာပဲ၊ ပြောရမယ့် စကားလား"

အိမ်၏ တံစက်မြိတ်ကို မလွန်မြောက်မချင်း ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ၏ စကားစက်ကွင်းအတွင်းက လွန်မြောက်လိမ့်မည် မဟုတ်၍ သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့သည်။ ။

မြို့တော် မာရသွန်ပြိုင်ပွဲအတွက် အလေ့အကျင့်တောင် ရသေးသည်။ ။

ဇာနည်က ပြိုင်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ခြံထဲဝင်လာသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို မင်းဘီး ခဏငှားကွာ"

ဇာနည်၏ ပြိုင်ဘီးကို မိဘများ အလစ်၌ ယူစီးနေကြဖြစ်ပြီ။

"မင်းကလဲကွာ၊ ငါကတင်းနစ်ကစားရအောင်လာတာ၊ ဘယ်လဲ"

"ခဏလေး ... ဟိုဘက်ခြံက အပျိုဖြန်းဆီကို၊ မင်း တင်းနစ်ကုတ်ပြင်ထားလိုက်၊ ငါချက်ချင်း ပြန်ခဲ့မယ်"

"ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ကြီးပဲ"

ဇာနည်က စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပေးလိုက်သည် နှင့် နံ့သာက ဆွဲယူကာ လွှားခနဲ တက်စီးလိုက်၏။

ဇာနည်က တစ်လမ်းကျော်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ။ နံနက်စောစော အပြေးလေ့ကျင့်ခြင်း၊ စက်ဘီးစီးခြင်းဟူသော အပြင်ထွက်ရသည့် အားကစားနည်း မှန်သမျှကို ဝါသနာပါတတ်သည့် နံ့သာ အတွက် ထွက်ကစားရင်းသာ တစ်ရပ်ကွက်သားချင်း ဇာနည်၊ ကျော်ကျော်၊ ဆုအောင်ဟူသော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရရှိခဲ့လေသည်။ ။

သူတို့ သုံးဦးစလုံးက နံ့သာကို ရိုးသားခင်မင်စွာ ဆက်ဆံကြသဖြင့် နံ့သာကလည်း တွဲဖြစ်သည်။ ။ မရိုးသားလို့ ကတော့ နံ့သာ လက်ချက်နှင့်

ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲလောက်ကတော့ အနည်းဆုံး သက်ညှာမှု ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဟေ့ကောင် သာသာ။ ဘယ်လဲ"

ခြံစည်းရိုးက အထွက်၌ စက်ဘီးတစ်စီးတည်းကို နှစ်ယောက်စီးလာသော ကျော်ကျော်နှင့် ဆုအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ၊ ဆုအောင်က လှမ်းမေးသဖြင့် ...

"ဝတ်မှုဆီ"

"မြန်မြန်ပြန်လာ"

"အေး"

စိတ်တွင်းကတော့ စိတ်ချ၊ နင်တို့ သုံးယောက်နှင့် ကိုထွေးသတိုးဆိုလျှင် လေးယောက်ရှိနေပြီ။ ကစားကြပေတော့။ နံ့သာကတော့ ဝတ်မှုနှင့်တွေ့လျှင် အချိန်ဟူသမျှ ဆွဲထားချင်သူဖြစ်သည် ။

"လာ ... သာသာ"

မြက်ခင်းပေါ်က ဒန်းပေါ်၌ ကျောင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ထိုင်နေသော ဝတ်မှုကို တွေ့လိုက် ရသည် ။

"စာအုပ်က ချထားစမ်းကွာ"

"အေးပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျောင်းသစ်မှာ သူငယ်ချင်းသစ်တွေ ရပြီပေါ့"

"ပုံမလာပါဘူးကွာ၊ လုံချည်ကို ခဏခဏပြင်ဝတ်ခိုင်းတာက တစ်မျိုး၊ ရုပ်အင်္ကျီချွတ်ခိုင်းတာက တစ်မျိုးနဲ့ '

"ငှက်ဖျားရောဂါရှိလို့ အအေးမခံနိုင်လို့ အပေါ်အင်္ကျီအမြဲတပ်ထားရ

ပါတယ်လို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆင်ခြေကန်တယ်ပေါ့။"

"မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က သိပ်မရှည်ချင်တော့တာနဲ့ မီးယပ်ရောဂါရှိလို့ လို့ ပြောလိုက်လို့ ဆရာမက ဒေါက်ကန်ပြီး မိဘခေါ်လို့ မနွေကတင် မယ် တော်ကြီး မုန့်ပုံးနဲ့ ကျောင်းကို လိုက်တွေ့ရသေးတယ်၊ ခုတော့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။"

"မီးယပ်ရောဂါရှိလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါက်ကန်သွားရတာ လဲ"

"အဟဲ ... အဲဒီဆရာမက ပိန်ပိန်လိမ်လိမ် ခပ်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေ လို့ တမင်ရွံ့ပြောတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ဆရာအပေါ် မခန့်လေးစားလုပ် တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်နဲ့ အိမ်ကို ခေါ်စာအပို့ခံလိုက်ရတာပဲ၊ မလွယ်ဘူး၊ ကျောင်းအသစ်ဖြစ်နေတော့ ဘဲနာတွေကလည်း စချင်တယ်၊ ငါအရေးမ လုပ်တော့မှ ဖြိုသွား တယ်၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခုခေတ် ယောက်ျားလေး တွေက အခွင့်အရေးသမားက ခပ်များများ ပဲ၊ အရောမဝင် တာပဲကောင်းတယ်"

"မိန်းကလေးတွေကကော"

"ပဲသိပ်များ တဲ့ ကောင်တွေဆိုရင် ငါကြည့်မရတာ နင်သိသားနဲ့ ဝတ် ဖွဲ့ရာ၊ ငါတော့ စိတ်ပျက် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တော့ ငါတွေ့ထား တယ်"

"ဟုတ်လား၊ နာမည်ကော သိပြီလား၊ ချောကောချောရဲ့ လား"

"ချောတာထက် ဆွဲဆောင်မှုကောင်းတယ်၊ ထူးခြားတာက မျက်လုံး မျက်ဖန်နက်နက်က ရဲရင့် ပြန်သားသလိုပဲ၊ နာမည်က စုထားတဲ့ ၊ မိုက် တယ်နော်"

"ဟုတ်လား၊ ငါ တွေ့ချင်လိုက်တာဟယ်"

"တွေ့ရမယ်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် သူ့အိမ်ကို ငါအလည် ရောက်တော့မှာ ၊ အခုတော့ လျှို့ ထားသေးတယ်"

ဝတ်မှုက နံ့သာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ငါ့ထက် နင်သူ့ကို ပိုချစ်မှာ လား"

နံ့သာက ပခုံးတွန့်ကာ ...

"ဒါကိုတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ မမေးရသေးဘူး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ နင်မေးမှ သတိရတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ဆန်းစစ်ရဦးမယ်"

"ကောင်စုတ်နော် မရဘူး၊ နင် ငါ့ထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုမချစ်ရဘူး"

"ဟတ် ... ဟား ဟား ... နင်ကကော ကတိပေးနိုင်လို့ လား"

ဝတ်မှုနှင့် သူသည် မူကြိုဘဝကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသော ငယ်ကျွမ်းသူ ငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည် ။ အသစ်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း ငယ်ကတည်းက ကျွမ်းခဲ့သည့် ဝတ်မှုနှင့်ကတော့ ကိုးတန်း အထိ လက်တွဲမဖြုတ်ခဲ့ကြ။ အခုမှ ကျောင်းအပြောင်းခံလိုက်ရသော နံ့သာနှင့် မူလကျောင်းတော်၌ ကျန် ရစ်ခဲ့သော ဝတ်မှုတို့ ကမ္ဘာခြားသွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည် ။

"သာသာနော် နင့်စိတ်နဲ့ ငါ့ကို လာနှိုင်းပြီး မပြောနဲ့ သိလား၊ ငါက ဆေးပညာလောကမှာ ပါရဂူပဲ လုပ်မှာ ၊ အချစ်ဆိုတာ ဗလာနတ္ထိပဲ"

"ဟာ ... ဒါဖြင့် နင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား"

"ဟ ... ချစ်တာပေါ့၊ ငါပြောတဲ့ အချစ်က ထောင့်ငါးရာအချစ်ကိုပြောတာ"

"ဒါများ ဟာ အချစ်တွေ ဘာတွေ သုံးနေရသေးတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ဟာ၊ ငါလင်မယူဘူး လို့ သာ ပြောစမ်းပါ၊ ဒါဆို ငါကပုံပြောတယ်လို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်မှာ "

"သာသာနော် နင်ပဲပြော၊ အတော်ပဲ လာ၊ နင့်အချစ်တော်ကြီးက ဒီနေ့ကြာရိုးဟင်းခါးနဲ့ ရှောက်သီးသုပ်တဲ့ "

"ပွတာပဲ၊ ဒါဆိုထ သွားစားရအောင်"

နံ့သာက ဝတ်မှုန်ကို ဆွဲထူထရင်း ပါးမို့မို့ထက်မှ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားကို အသည်းယားစွာ ရှိုက်ခနဲ အလစ်နမ်းလိုက်သည်။ ။

"လုပ်ပြန်ပြီ နင်ပဲနမ်းနေ၊ ငါယောက်ျားယူရင် နမ်းဦးနမ်းဖျားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟော ... စောစောကပြောတော့ လင်တစ်သက်လုံးမယူဘူးဆို၊ ခုတော့ ရှေ့ကဖုံး နောက်ကပေါ် ပါလား"

"တော်စမ်းပါ၊ ပါးစပ်ကြီးက ကြမ်းလိုက်တာ၊ လင်တွေ ဘာတွေနဲ့ အပြောအဆိုကလေး နည်းနည်းဆင်ခြင်ပါပြောလဲ မရဘူး"

"ဟ ... လင်ဆိုတာ မြန်မာစကားတစ်ခုပဲ၊ ဆဲတဲ့ စကားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ဟဲ့ ... လင်အစား ယောက်ျားလို့ သုံးလို့ ရတာပဲ၊ သာသာနော်၊ အဲဒီလို နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်းဆိုရင် ငါမကြိုက်ဘူး၊ အရွယ်က ရ လာပြီ၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ၊ နှုတ်ချို့ သျှိုတစ်ပါးတဲ့ ၊ ကြမ်းကြမ်းပြောလည်း ဒီစကားချို့ချို့ပြောလည်း ဒီစကား၊ သူတစ်ပါးနားဝင်ချို့တော့ မကောင်းဘူး လား "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဒေါ်ဝတ်မှုန်ထက်

မင်း ခင်ဗျာ"

နံ့သာက လက်ပိုက်ကာ ဦးညွှတ်ပြီး ပြောလိုက်ရာ ဝတ်မှုန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် သူ့ပခုံးအား လက်သီးဆုပ်လေး ဖွဖွဖြင့် ထုလိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသော ဝတ်မှုန်၏ ကြီးတော် ဒေါ်မြတ်နှင်းက ...

"ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဟိုင်း ကြီးတော်နှင်း နေကောင်းပါစေ"

"နေမကောင်းလို့ ခုလိုတွေ့ရတာပေါ့ဟဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါကြောင့် ထင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့တခြား၊ အား အလှအားတွေ တိုးလာပါတယ်လို့ ၊ ဒါထက် ကြာရိုးဟင်းခါးနဲ့ ရှောက်သီးသုပ်ကော အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီလား၊ အားပေးမယ့်သူကတော့ ရောက် လာပြီ"

"အနံ့ခံကလည်း ကောင်းပါ့၊ အဆင်သင့်ပါပဲရှင်၊ ထမင်းစားခန်းကိုသာ တစ်ခါတည်း တန်းကြွ ပြီးမျိုဆို့တော်မူပါ"

"သာဓု ... သာဓု"

နံ့သာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဝတ်မှုန်ကိုဖက်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ။

ဒေါ်မြတ်နှင်းက နံ့သာအား မျက်စောင်းထိုးပြီး ...

"ဘယ်လို သတ္တဝါလေးမှန်းလည်း မသိဘူး"

ဟု ပြောပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ။

အပျိုကြီးပီပီ ခြံထဲရှိ စံပယ်ငုံလေးများကိုခူးကာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၍ သီပေါဦးတော့မည်။

နံ့သာကတော့ ငြိမ်သက်စွာ နေရမည့်အလုပ်ဟူသမျှကို မကြိုက်ပေ။

"ဝတ်မှု နှင့်ကြီးတော်ကြီးက စံပယ်ဖူးတွေကို သူလိုမဖြစ်ရအောင် စာနာစွာနဲ့ အတင်းပွင့်ခိုင်း တော့မယ် ထင်တယ်"

"သာသာ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောစမ်းနဲ့ ဟာ၊ ရော့ ... ရှောက်သီးသုပ်တွေ ခါးကုန်မယ် စား"

"အဟဲ ..."

နံ့သာက ဝတ်မှုကမ်းပေးသော ရှောက်သီးသုပ် ပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

"နင် အခုထက်ထိ ပေါတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်က ခဏခဏ ဆူတာဖြစ်မယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေက မျက်မှန်စိမ်းနဲ့ တပ်ကြည့်တတ်လို့ ပါကွာ"

"သာသာရယ်၊ နင့်ပါးစပ်ထဲမှာ ဆင်ခြင်တွေကတော့ အပြည့်ရှိနေတတ်တာပဲနော်"

နံ့သာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ ။ နှုန်ကလည်း ...

"ထင်လို့ ပါ"

ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

ဝတ်မှုကတော့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည် မှ အပ ထပ်မပြောတော့။

အခန်း(၃)

"သားလေးယောက်မွေးခဲ့ပါတယ် ကျောင်းကို တစ်နှစ်တစ်ခါ မိဘဆရာ အသင်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးနဲ့ ပညာရည်ချွန် ဆုပေးပွဲကို ခေါင်းမောပြီး သားတွေအတွက် ဂုဏ်ယူဖို့ သွားခဲ့တာကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ တိုင်စာတဲ့ ၊ ပထမအစမ်းမှာ နှစ်ဘာသာကျလို့ မိဘလာတွေ့ဖို့ ခေါ်စာအပို့ခံ ရတယ်၊ ကောင်းသေးရဲ့ လားသာသာ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း"

နံ့သာက ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကလေးငုံ့ လက်ကလေးပိုက်လျက် ဖခင်ရှေ့၌ မခုတ်တတ်သော ကြောင်ကလေးလို ငြိမ်သက်လျက်။

ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရဲ၍ သာ၊ စိတ်ထဲမှာ တော့ ...

"မိဘဆရာပူးပေါင်း ကလေးပညာကောင်းဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အရ ဆွေးနွေးဖို့ ပါ၊ တိုင်စာမဟုတ် ပါဘူး"

ထိုစကားကိုသာ ပြောမိလိုက်လျှင် ဖေဖေ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည် ။ ဆိုဖာပေါ်၌ သိုးမွေးထိုး နေသော မေမေကလည်း သူ့သမီးမဟုတ်သည့်အတိုင်း ခပ်အေးအေးပင် တစ်ချက်လေးမှ ဝင်မပြောချေ။

"သာသာ နင့်ကိုမွေးမိတာ ငါတို့ အမှားပဲ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ လိုချင်လိုက်တဲ့ သမီး ဟိုမှာ သွားဆုဆောင်းရ ဒီမှာ သွားဆုတောင်းရနဲ့ ရလာတော့ ငဆိုးငတေ ...

"တော်ပြီ အမေကြီး၊ ခင်ဗျားသမီးကိစ္စ ခင်ဗျားပဲကြည့်ရှင်းတော့၊

သားတွေမကောင်းရင် ကျုပ် တာဝန်ထား၊ သမီးမကောင်းတော့ မိခင်ပဲ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ထိန်းဦး၊ ခင်ဗျားသမီးက ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး "

ဖေဖေ၏ လေသံက ပျော့ပျောင်းသွားပြီ။ သူ၏ မိန်းမကို တိုင်တည်ပြီဆိုလျှင် အခြေအနေက အများကြီးကောင်းလာသည့် အလားအလာဖြစ်သည်။

"အင်းပါ အဖေကြီးရယ်၊ ကျွန်မပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ၊ သာသာက ဒီလောက်ည့်လို့ မှ မဟုတ်တာ၊ ကျောင်းသစ်၊ ဆရာဆရာမကလည်း အသစ်ဖြစ်နေတော့ အဘော်ချင်း မတူလို့ လွဲမှားသွားတဲ့ အမှားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီနှစ် သာသာ စာမေးပွဲမကျစေရဘူးလို့ ကျွန်မ အာမခံပါတယ် အဖေကြီးရယ်"

မေမေ၏ ရွှေပြည်အေးတရားဝယ် ဖေဖေငြိမ်သက်သွားသည်။

"အေးပါ၊ ခင်ဗျားသမီး ခင်ဗျားတာဝန်ယူရင် ပြီးတာပဲ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုလည်း ကြည့်ပြောဦး"

"သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါ ဒီလောက်တော့ ရှိပေမယ်ပေါ့ အဖေကြီးရယ်၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုမျိုးဆိုရင် ကျွန်မကရော ကြည့်နေမှာ တဲ့ လား"

"ဒါမှ တို့ မေမေကွ"

ဟု ဝမ်းတွင်း၌ အားရဝမ်းသာစွာ ဟစ်ကြွေး အားပေးလိုက်သည်။ သမီးထွေးလေးဖြစ်၍ အားလုံးက အချစ်ပိုကြသည်။

"သာသာရေ ... လာဟေ့၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် အကဲစမ်းရအောင်"

"ဖေ ... သာသာ သွားရမလား"

"သွား ... ဒီညကစပြီး သမီးစာကျက်ချိန်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်တော့မယ်"

နံ့သာက လှစ်ခနဲဇောင်းထဲမှ လွတ်သော မြင်းသဖွယ် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။ ပျော်တာတောင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မပျော်ရဘူး၊ ချည်နှောင်သောစကားက လိုက်ပါလာသေးသည်။ ။

ကျောင်းသားနှင့်ကျောင်းစာသည် အမြဲဒွန်တွဲနေသော ကျောင်းသားတာဝန်တစ်ရပ်မှန်း နံ့သာ သိပါသည်။ ။ သည် အတွက် ရင်ထဲ၌ သောကအစိုင်အခဲမထားတတ်ချေ။ ။ တာဝန်လည်း မိမိနေတတ်။ သို့သော် စာမေးပွဲကျခြင်းသည် နံ့သာဘဝ၌ ဤအကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ ။

အလယ်တန်းစာနှင့် အထက်တန်းစာသည် မတူညီတော့ အရမ်းကိုပြောင်းလဲ လာပြီ။ နံ့သာ သတိတစ်ချက်လစ်သွား၍ သိပ္ပံတွဲနှင့် လူမှုရေးတွဲ၌ ကျသွားသည်။ ။

"သာသာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ကိုထွေးသတိုးနှင့် တင်းနစ်ကစားရသည် မှာ ယနေ့နံ့သာ အရှုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

"စာမေးပွဲကျလို့ ဖေဖေဆူလိုက်လို့ "

"ဗုဒ္ဓေါ ... စာမေးပွဲကျတယ်"

"ဟုတ်"

"ဟာကွာ ... အောက်လိုက်တာ၊ ငါတို့ ညီမလို့ လူမသိစေနဲ့ "

"သတိုးဆိုတဲ့ လူကလည်း အဲဒီကျောင်းကလူ မပြောနဲ့ ၊ ခွေးတောင် မသိကြဘူး"

"ခွေးစုတ်မလေး"

"ဟဲ ဟဲ ... အဲဒီခွေးစုတ်မလေးကိုတော့ လူတိုင်းက သိကြတယ်ဗျ"

"ဒီကောင်မလေးနော်၊ ရူးသလို ပေါသလို လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်လည်း အာရုံအိုင်တီဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဝင်စေရမယ်၊ ဘာလောင်းမလဲ"

"ညည်းကြိုက်တဲ့ ဟိုတယ်မှာ အဝကျွေးမယ်"

"အိုးကေ ... စိန်လိုက်"

နံ့သာက သွက်လက်စွာပင် ကစားလိုက်သည် ။ ထိုနေ့ပွဲစဉ် သရေဖြစ်သွားသည် ။

နံ့သာတို့ ကစားနေသည် ကို ဖေဖေကဝရန်တာမှ ထိုင်ကြည့်နေသည် ကို ပွဲပြီးသွားမှ နံ့သာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

* * *